
Misje ewangelizacyjne

„W Jezusie Chrystusie Bóg szuka człowieka”

Jan Paweł II

„**K**ościół potrzebuje prawdziwej ewangelizacji, którą rozpocznie od przedstawienia żywej osoby Chrystusa i która prowadzi ewangelizowanych do rzeczywistego doświadczenia zbawienia w Nim. (...) Ewangelizacja musi postępować w określonym porządku, który nie może być zmieniony, w przeciwnym razie traci siłę istota słowa Bożego. Przede wszystkim trzeba przedstawić Jezusa, który jest centrum i fundamentem Dobrej Nowiny. Potem i tylko potem muszą się ukazać prawa i wymagania Jezusa. Nielogiczne staje się rozpoczynanie od egzekwowania realizacji moralności chrześcijańskiej od tych, którzy nie znają Chrystusa jako Zbawiciela i Pana”(Jose Prado Flores – Idźcie ewangelizować ochrzczonych).

W tym kontekście słuszne wydaje się przypomnienie słów Ojca Świętego wypowiedzianych na Placu Defilad w czasie jego trzeciej pielgrzymki do Polski. „Polska należy do krajów, ... gdzie całe grupy ochrzczonych utraciły żywy sens wiary albo wprost nie uważają się za członków Kościoła, prowadząc życie dalekie od Chrystusa i Jego Ewangelii”. W tym przypadku zachodzi potrzeba „nowej ewangelizacji” albo „reewangelizacji” (Redemptoris Missio, 33).

Nowa ewangelizacja musi opierać się na dwóch poziomach tj. na poziomie mas, tłumów oraz w małych wspólnotach. Małe wspólnoty muszą stać się wspólnotami apostołów, ewangelizatorów oraz szkołami ewangelizacyjnymi przygotowującymi nowych głosicieli Dobrej Nowiny. Jest to metoda Jezusa, której musimy zawrzeć aby Słowo Ewangelii dotarło do wszystkich. „Chodzi o grupy chrześcijan na szczeblu rodziny czy szczupłego grona osób, które spotykają się na modlitwie, czytaniu Pisma Świętego, katechezie, by dzielić się problemami ludzkimi i kościelnymi w perspektywie zaangażowania wspólnotowego. Są one znakiem żywotności Kościoła, narzędziem formacji i ewangelizacji, ważnym punktem wyjścia dla nowego społeczeństwa zbudowanego na fundamencie „cywilizacji miłości”.

Wspólnoty te dzielą na mniejsze grupy parafię i ożywiają ją, pozostając z nią zawsze w jedności. W nich pojedynczy chrześcijanin przeżywa doświadczenie wspólnotowe, dzięki czemu także on czuje się aktywnym uczestnikiem, pobudzonym do dawania swego wkładu we wspólnym wysiłku. W ten sposób wspólnoty te są narzędziem ewangelizacji i pierwszego przepowiadania oraz źródłem nowych

form – postług, a ożywione miłością Chrystusową dostarczają wskazówek jak przezwycięzać podziały, uprzedzenia rasowe i rasizmy” (RM 51). Trzeba także pamiętać, że „Ewangelizacja jest wydarzeniem pneumatycznym, zakorzenionym w modlitwie, pustyni, kontemplacji. [...] Konieczne więc jest odbudowanie autentycznej modlitwy i otwarcia na Ducha Świętego. Bez tego nic nie zrobimy; ewangelizacji nie robi się chwytami duszpasterskimi. Dobrą Nowinę głosi się z wiarą w Duchu Świętym” (ks. J. Kudasiewicz – Nowa ewangelizacja po polsku. Homo Dei 4/1993).

Misje Ewangelizacyjne realizowane są w trzech etapach:

I. ETAP WPROWADZAJĄCY

Podstawowa odpowiedzialność za przeprowadzenie tego etapu Misji spoczywa na Zespole Duszpasterskim i Parafialnym Centrum Misji Ewangelizacyjnych.

II. PROFETYCZNE GŁOSZENIE DOBREJ NOWINY

a. Zakres przepowiadania

Profetyczne głoszenie Dobrej Nowiny przez Zespół Misyjny winno objąć jak najszerszej całą parafię. Należy więc przemyśleć wcześniej wraz z Parafialnym Centrum Misji Ewangelizacyjnych a następnie przygotować spotkania w różnych grupach i środowiskach społecznych. Powinny odbyć się spotkania w leżących na terenie parafii,

szkołach, szpitalach, więzieniach, domach pomocy społecznej...

b. Teologiczny porządek przepowiadania

Przepowiadanie Dobrej Nowiny dokonywać się powinno w wymiarze kerygmatycznym według podanego niżej teologicznego porządku przepowiadania. Porządek ten określony jest przez temat oraz cel i strukturę orędzia ewangelicznego podanego na każdy dzień.

c. Nabożeństwa przeprowadzane w czasie profetycznego głoszenia Dobrej Nowiny

Nabożeństwa przeprowadzane w czasie Misji, same w sobie stanowiąc nieodłączny wymiar profetycznego przepowiadania jednocześnie uzupełniają go poprzez pogłębienie czy też wprost umożliwienie przeżycia doświadczenia wiary wspólnoty żywego Kościoła. Winny więc być tak przygotowane i przeprowadzone, by będąc integralnie związanymi z orędziem ewangelicznym danego dnia, poprzez czytelne dla wszystkich znaki ukazujące i wyrażające wiarę wspólnoty Kościoła.

d. Modlitwa towarzysząca przepowiadaniu

Modlitwa całej wspólnoty parafialnej jak też poszczególnych osób ma szczególne znaczenie na tym etapie przeprowadzania misji ewangelizacyjnych. Stanowi

ona ogromne umocnienie dla bezpośrednio przepowiadających Ewangelię oraz dla jej słuchających, usposabiając ich serca do przyjęcia Dobrej Nowiny. Stanowi ponadto umocnienie dla cierpiących i słabych oraz oręduje za wszystkimi będącymi na obrzeżach czy też wprost poza Kościołem. Nie wystarczy jednak samo zachęcenie wiernych do modlitwy czy też gromadzenie ich na wspólnej modlitwie. Istnieje wprost nagła potrzeba uczenia modlitwy i doświadczenia wspólnoty modlitwy. Temu celowi ma służyć przede wszystkim wieczorna szkoła modlitwy oraz nabożeństwa przeprowadzane podczas misji. Modlitwę winny wspierać także inne gesty, takie jak jałmużna czy też post.

III. KONTYNUACJA I WZROST

1. Kontynuacja dzieła misji ewangelizacyjnych stanowi jeden z podstawowych warunków przeprowadzenia dzieła Nowej Ewangelizacji w parafii. Zrealizowanie celu i zadań misji ewangelizacyjnych nieodłącznie związane jest z czasem ciągłej i konsekwentnej działalności duszpasterskiej i misyjnej w parafii.

2. Na duszpasterzach i świeckich zaangażowanych w dzieło misji ewangelizacyjnych ciąży ogromna odpowiedzialność nie utracenia tego wszystkiego co stało się udziałem wspólnoty parafialnej w etapie wprowadzającym i profetycznego przepowiadania. W każdej więc wspólnotie parafialnej powinno się rozważyć w jaki sposób ma dalej dokonywać się dzieło ewangelizacji parafii.

3. Etap kontynuacji i wzrostu zasadniczo nigdy nie powinien się zakończyć. Winien być on ożywiany i umacniany profetycznym przepowiadaniem ponawianym co roku przez Zespół Misyjny. Orędzie głoszone w latach następnych ma mieć charakter mystagogiczny i katechetyczny tak, by służyło wzrostowi wspólnoty i przyczyniało się do jej umocnienia.

4. Bezpośrednio po etapie przepowiadania powinno się zorganizować pielgrzymkę do Diecezjalnego Sanktuarium Maryjnego celem podziękowania za łaskę misji, oraz prośby o jej modlitwowe wsparcie w dziele kontynuacji i wzrostu. W programie pielgrzymki winna być także wizyta w Wyższym Seminarium Duchownym.

Propozycja przeprowadzenia Etapu Wprowadzającego Misji Ewangelizacyjnych

I. ZAŁOŻENIA WSTĘPNE

Podejmując dzieło przeprowadzenia misji ewangelizacyjnych w parafii trzeba mieć na uwadze tę zasadniczą prawdę, że „pierwszym działającym” na misjach jest zawsze Bóg, który w Jezusie Chrystusie dokonuje mocą Ducha Świętego przemiany ludzkich serc. My spełnimy swoje zadanie przeprowadzenia misji jedynie wtedy, gdy wsłuchani w głos samego Boga zatroskanego o Chrystusowy Kościół, gdy będziemy się starać rozpoznać i wypełnić Boże zamiary.

1. Będąc świadomi tego, że celem misji ewangelizacyjnych jest osobiste przyjęcie Jezusa Chrystusa jako Pana i Zbawiciela dokonujące się we Wspólnocie Kościoła, pragniemy podkreślić, jak ogromnie ważną, wprost fundamentalną sprawą jest tworzenie Wspólnoty Żywego Kościoła. To w Kościele uobecnia się i realizuje rzeczywistość zbawienia człowieka i to do Wspólnoty Żywego Kościoła powołany jest każdy, do którego dociera orędzie Dobrej Nowiny.

2. Z celem misji ewangelizacyjnych ściśle są związane jej zadania, które powinny iść w dwóch kierunkach, a mianowicie:

– Ewangelizacja tych ochrzczonych, którzy utracili żywy sens wiary albo wprost nie uważają się już za członków Kościoła prowadząc życie dalekie od Chrystusa i Jego Ewangelii. Dla tych ludzi Ewangelia, może stać się „Dobrą Nowiną” przede wszystkim poprzez innych świeckich chrześcijan, którzy przez ewangeliczny sposób życia i dzielenie się swoim doświadczeniem wiary staną się jej świadkami. Owocem tej ewangelizacji jest pozyskanie do komunii z Kościołem i do wspólnoty parafialnej żyjących do tej pory poza tymi wspólnotami.

– Ewangelizacja samej wspólnoty parafialnej tak by się stała wspólnotą żywego Kościoła.

Chodzi tu przede wszystkim o stworzenie nowego modelu parafii jako wspólnoty nie tylko miejsca ale przede wszystkim wspólnoty wiary, w której każdy wierzący mógłby odnaleźć miejsce autentycz-

nego przeżywania i wzrastania w wierze jak również brania odpowiedzialności za rozwój wspólnoty parafialnej.

1. Pragnąc sprostać tym zadaniom należy do przeprowadzenia misji włączyć w miarę możliwości jak największą liczbę ludzi świeckich, tych którzy są awangardą, najbardziej zaangażowaną częścią wspólnoty parafialnej. To właśnie oni pod przewodnictwem swoich duszpasterzy przejmą główną odpowiedzialność za przeprowadzenie misji zwłaszcza etapu wprowadzającego oraz staną się animatorami dzieła kontynuacji i wzrostu.

2. Dlatego też istnieje nagląca konieczność tworzenia małych wspólnot apostołów i ewangelizatorów będących zarazem szkołami ewangelizacyjnymi przygotowującymi głosicieli Dobrej Nowiny w ich naturalnych środowiskach zamieszkania i pracy. Tylko za cenę stworzenia takich wspólnot ewangelizacyjnych możliwe stanie się dotarcie z Dobrą Nowiną tam gdzie ona normalnie nie dociera. Powstanie takich wspólnot przyczynia się jednocześnie do tworzenia nowego, posoborowego modelu parafii – Wspólnoty Wspólnot. To zaś wiąże się ściśle z upodmiotowieniem laikatu oraz stworzeniem warunków do podejmowania przez niego współodpowiedzialności za życie i rozwój wspólnoty parafialnej.

3. Za dzieło misji ewangelizacyjnych w parafii odpowiedzialny jest przede wszystkim ks. proboszcz wraz z zespołem duszpasterskim. Zakłada to na pierwszym miejscu budowanie nowej

świadomości wśród samych duszpasterzy, którzy w misji ewangelizacyjnej będą w stanie zobaczyć, a następnie podjąć szansę na autentyczne odnowienie parafii. Wiąże się to często z ogromnym wysiłkiem radykalnego przestawienia się w swoim postrzeganiu Kościoła, i sposobie uprawiania działalności duszpasterskiej. Tworzenie nowej świadomości duszpasterzy jest koniecznym warunkiem podjęcia misji ewangelizacyjnych w danej parafii.

Przybywający z zewnątrz misjonarze duchowni i świeccy, na mocy szczególnego posłannictwa w Kościele oraz specjalnego charyzmatu osobistego, winni dzielić się ze wspólnotą parafii swoim doświadczeniem wiary w Boga. Dokonywać ma się to poprzez ukazanie żywej osoby Chrystusa, wspólne doświadczenie tajemnicy zbawienia oraz rodzenie słuchających słowa Bożego do żywej wiary i nowego życia w Jezusie Chrystusie.

II. WSKAZANIA SZCZEGÓŁOWE

A. Działania duszpasterskie

1. Zorganizowanie spotkania zespołu duszpasterskiego z misjonarzem w celu omówienia założeń misji i strategii jej przeprowadzenia.

2. Spotkanie duszpasterzy z katechetami, członkami rady duszpasterskiej oraz z przedstawicielami grup i wspólnot religijnych istniejących w parafii, a jeśli takie nie istnieją ze świeckimi zaangażowanymi w życie parafii. Zadaniem tego spotkania jest:

a. Omówienie celu, zadań oraz sposobu przeprowadzenia misji.

Stworzenie *Parafialnego Centrum Misji Ewangelizacyjnych*, którego zadaniem byłaby ścisła współpraca ze wszystkimi zaangażowanymi w dzieło misji. Centrum to wino podjąć się realizacji między innymi następujących zadań:

- Animacja modlitwy.
- Dokonanie analizy struktury społecznej parafii.
- Opracowanie charakterystyki życia religijnego w parafii.
- Koordynacja działań Parafialnego Zespołu Misyjnego.
- Dokonanie rozpoznania w zakresie miłości służebnej CARITAS.
- Dotarcie do chorych i biednych – jak konkretnie pomóc.
- Organizowanie: pantomimy, koncerty muzyki religijnej, film religijny, etc.
- Troska o należyte przygotowanie Liturgii.
- Organizowanie spotkań z różnymi grupami środowiskowymi.
- Redagowanie i tworzenie ogłoszeń misyjnych, redagowanie biuletynu Misji.

3. Uroczyste rozpoczęcie misji ewangelizacyjnych w parafii:

W niedzielę w czasie Mszy Świętych następuje:

- odczytanie przez ks. proboszcza listu ks. biskupa dotyczącego misji ewangelizacyjnych.
- kazanie wyjaśniające potrzebę misji w danej parafii, jej cel, zadania i sposób przeprowadzenia.

- zaproponowanie modlitwy tak wspólnotowej jak i osobistej za dzieło misji ewangelizacyjnych w parafii oraz za poszczególne osoby, które utraciły żywą wiarę lub wprost opuścili Wspólnotę Kościoła. Można zaproponować formę patronatu modlitewnego nad poszczególnymi osobami czy też całymi rodzinami.

4. Powołanie Parafialnego Zespołu Misyjnego. Zespół ten powinni utworzyć:

- Przedstawiciele poszczególnych ruchów i wspólnot religijnych.
- Katecheci świeccy.
- Członkowie Rady Duszpasterskiej.
- Najbardziej gorliwi członkowie parafii.

Zespół ten powinien być liczny (na dziesięć tysięcy parafian przynajmniej sto osób). Trzeba unikać w tym zespole ludzi „nawiedzonych” oraz mogących być powodem zamieszania w sumieniach parafian. Powinni być to ludzie reprezentujący wszystkie bloki, ulice, osiedla czy też dzielnice – tworząc w ten sposób swistą sieć komunikacyjną. Jeśli chodzi o wiek to 2/3 członków Zespołu powinni stanowić ludzie w wieku 30-50 lat. Trzeba ich wyszukać indywidualnie a na podjęcie pracy muszą wyrazić zgodę.

5. Po powołaniu zespołu misyjnego organizuje się pierwsze spotkanie formacyjne, na które przyjeżdża misjonarz. Zostaje wtedy przedstawiona strategia misji oraz zadania jakie ma do wypełnienia zespół misyjny.

6. Po spotkaniu następuje intensywny okres pracy zespołu, który wyznaczają między innymi następujące działania:

- Podział zespołu misyjnego na mniejsze zespoły mające swoich animatorów oraz wybrany przez siebie zakres zadań. Proponuje się by obejmował on następujące rzeczywistości: liturgia, caritas, modlitwa, ewangelizacja dzieci i młodzieży, służba parafii i środowisku.

Zespół misyjny winien spotykać się systematycznie w swoich grupach podejmujących określone wyżej zadania, jak również jako cały zespół na spotkaniach formacyjnych np. w szkole apostołstwa i ewangelizacji oraz na modlitwie.

7. Drugie spotkanie z misjonarzem z wszystkimi bezpośrednio zaangażowanymi w dzieło misji powinno mieć miejsce na około miesiąc przed profetycznym głoszeniem. Chodzi tu o pierwsze podsumowanie etapu wprowadzającego oraz wyznaczenie zadań ostatniego odcinka tegoż etapu.

8. Na dwa tygodnie przed rozpoczęciem profetycznego głoszenia parafia przeżywa tzw. Niedzielę Misyjną. Ks. proboszcz głosi kazanie, w którym ukazuje misje jako znaczące wydarzenie w życiu parafii, w przeprowadzeniu której istotnie ważną i niezastąpioną rolę odgrywają świeccy.

– Publiczne rozesłanie świeckich zespołów misyjnych do parafii. Na wszystkich Mszach Świętych po kazaniu członkowie parafialnego zespołu misyjnego podchodzą do prezbiterium, następuje modlitwa wstawiennicza do Ducha Świętego oraz wręczenie zaproszeń misyjnych. Po Mszy Świętej następuje rozesłanie zespołów misyjnych do parafii.

9. W życiu parafii rozpoczyna się intensywny czas modlitwy i misyjnego świadectwa:

– dwuosobowe zespoły misyjne odwiedzają poszczególne rodziny w parafii roznosząc zaproszenia i słowem dając świadectwo Ewangelii.

– w świątyni parafialnej przeprowadza się nabożeństwa w intencji misji np. dobę czuwania, różaniec, nowennę misyjną, etc. Podejmowany jest post w intencji misji.

10. Na niedzielę poprzedzającą rozpoczęcie profetycznego przepowiadania należy świątynię parafialną i całą parafię udekorować plakatami i napisami misyjnymi. Do publicznej wiadomości należy wystawić tygodniowy program przepowiadania.

B. Zadania zespołu duszpasterskiego

1. Organizowanie wspólnych spotkań proboszcza z wikariuszami, podczas których omawia się potrzebę misji ewangelizacyjnych w parafii, jej cel, zadania i sposób przeprowadzenia. **Duszpasterze sami muszą zobaczyć misję ewangelizacyjną jako szansę ewangelizacji swojej parafii i podjąć decyzję odnowienia lub wprost zmiany stylu działalności duszpasterskiej tak, aby była ona odpowiedzią na posoborową wizję Kościoła i parafii oraz na wyzwania współczesności, które należy widzieć w perspektywie znaków czasu. Misje ewangelizacyjne należy postrzegać nie jako cel sam w sobie ale jako jeden z wymiarów dzieła nowej ewangelizacji.**

2. Wykorzystanie wszystkich działań duszpasterskich takich choćby jak, wizyta duszpasterska, odwiedziny chorych, nauczanie religii, praca z grupami i wspólnotami w parafii oraz nabożeństwa i homilie do jak najlepszego zapoznania z ideą misji ewangelizacyjnych oraz przygotowania tychże misji.

3. Przeprowadzanie nabożeństw misyjnych, prowadzenie szkół apostołstwa i ewangelizacji, udział i ścisła współpraca z parafialnym centrum misji ewangelizacyjnych oraz z parafialnym zespołem misyjnym, animowanie modlitwy, postu i czynów pokutnych w intencji misji.

4. Wydobycie z kartoteki parafialnej informacji o związkach nie sakramentalnych i wysłanie listów do nich. Dla nie mających przeszkód kanonicznych z ochłoną do zawarcia małżeństwa, zaś dla posiadających przeszkody, wyrażającego zatroskanie Kościoła także o osoby będące w takiej sytuacji i proponującego opiekę duszpasterską.

5. Wspomaganie świeckich animatorów w ich wyjazdach na dni skupienia i formacji a także organizowanie takich dni w parafii.

6. Współdziałanie z zespołem misyjnym przybywającym do parafii. Zapewnienie noclegów i posiłków dla świeckich członków Zespołu Misyjnego, najkorzystniej w rodzinach wiernych w parafii.

7. Troska o wszystkie materiały potrzebne do ewangelizacji, (wydrukowanie zaproszeń, listów do parafian, odnowienie krzyża misyjnego, etc.).

Profetyczne głoszenie Dobrej Nowiny
Tematy, cel i struktura orędzia ewangelicznego na każdy dzień.

Sobota – Orędzie misyjne

Wieczorem uroczyste rozpoczęcie misyjnego przepowiadania. Głoszone orędzie ma wprowadzić w cel misji jakim jest osobiste doświadczenie wyzwalającego spotkania się z Jezusem Chrystusem, bez którego człowiek doświadcza zagubienia oraz nie może do końca zrozumieć samego siebie i drugiego człowieka. Orędzie to winno być także zachętą do uczestnictwa w Misjach, do dawania ewangelicznego świadectwa oraz modlitwy w intencji Misji.

Niedziela – Bóg jest Miłością

Cel: Doświadczenie osobistej i bezwarunkowej miłości Boga, który jest naszym Ojcem.

Struktura:

- A. Bóg kocha cię bo jest twoim Ojcem.
- B. Bóg kocha cię bezwarunkowo, ponieważ On jest Miłością.
- C. Bóg chce dla ciebie jak najlepiej, ponieważ jesteś jego synem.
- D. Bóg przejął inicjatywę w miłowaniu ciebie.

Poniedziałek – Grzech człowieka i Zbawienie w Jezusie Chrystusie

Cel: Ukazanie, że każdy potrzebujący zbawienia musi być przekonany o grzechu i musi zdać sobie sprawę, że nikt sam nie może uwolnić się od grzechu, który jest przyczyną wszelkiego zła. Należy przedstawić Jezusa Ukrzyżowanego,

Zmartwychwstałego i Uwielbionego, jako jedyne rozwiązanie dla świata i każdego człowieka; ogłosić że jesteśmy zbawieni przez Jego krew.

Struktura:

- A. Jeśli Bóg nas kocha, to dlaczego jest tyle cierpień?
- B. Grzech przyczyną zła, które trapi ludzkość.
- C. Człowiek nie może sam siebie wyzwolić, zbawić.
- D. Działanie szatana.
- E. Rozpoznanie własnego problemu
- F. Dobra Nowina – Bóg nas zbawia w swoim Synu Jezusie Chrystusie.
- G. Jezus Chrystus – zwycięża szatana, ratuje od grzechu, ogłasza życie Boże – daje pokój serca.
- H. Jak zrealizowało się nasze zbawienie (tajemnica wcielenia i odkupienia).

Wtorek – Wiara i nawrócenie

Cel: Ukazanie, że spotkanie osobiste z Jezusem Zbawicielem może dokonać się jedynie poprzez wiarę i nawrócenie; należy podprowadzić do dokonania osobistego aktu wiary i nawrócenia. Akt ten winien zaowocować rzeczywistością pojednania we wspólnocie.

Struktura:

- A. Orędzie o wierze – (wyznanie wiary).
- B. Orędzie o nawróceniu – (wyrzeczenie się zła).
- C. Pojednanie we wspólnocie.

Środa – Jezus Chrystus Panem

Cel: Ogłoszenie Jezusa Panem

Wszechświata i każdej dziedziny ludzkiego życia. Opowiedzenie się za Jezusem.

Struktura:

- A. Ukazanie osoby Jezusa Chrystusa.
- B. Ukazanie Jezusa Chrystusa jako Pana Wszechświata.
- C. Podprowadzenie do osobistego wyboru Jezusa Chrystusa jako Pana.

Czwartek – *Obietnica Ojca*

Cel: Przedstawić Ducha Świętego jako tego, który zmieniając nasze serce, pozwala nam żyć nowym życiem. Przekonać, że doświadczenie Pięćdziesiątnicy jest dane dzisiaj każdemu z nas.

Struktura:

- A. Obietnica Ojca.
- B. Wypełnienie obietnicy.
- C. Duch Święty obietnicą dla każdego z nas.
- D. Życie darami Ducha Świętego.
- E. Mdlitwa o wylanie Ducha Świętego.

Piątek – *Wzrost i przemiana w Chrystusie*

Cel: Wskazanie na konieczność wzrostu Bożego życia w nas. Wzrastanie objawia się w dwojaki sposób – jako życie błogosławieństwami oraz życie wiary.

Struktura:

- A. Ewangelia błogosławieństw programem na całe życie.
- B. Żywa wiara wyrazem naszego zaufania Bogu w całym życiu i w każdym momencie.

Sobota – *Wspólnota, Ciało Chrystusa*

Cel: Pokazać, że tylko we wspólnocie możemy wzrastać i trwać w życiu we-

dług Ducha. Ukazać Eucharystię jako źródło i szczyt wspólnoty.

Struktura:

- A. Kościół wspólnotą wierzących – miejscem spotkania Boga z człowiekiem.
- B. Parafia wspólnotą wspólnot.
- C. Eucharystia źródłem i szczytem wspólnoty.
- D. Inicjacja małych wspólnot.

Niedziela – *Bądźcie mi świadkami*

Cel: Ukazanie naszego powołania do bycia świadkami Jezusa Chrystusa tak przez przykład swojego życia jak również poprzez przemienianie oblicza tej ziemi w duchu Ewangelii oraz przepowiadania Dobrej Nowiny tym, do których jeszcze nie dotarła albo jeszcze nią dla nich nie jest. Struktura:

- A. Poślanie uczniów Pana.
- B. Jezus Chrystus posyła nas jako świadków Ewangelii.
- głoszenie słowa Bożego.
- przemienianie oblicza tej ziemi.

Program nabożeństw Misji Ewangelizacyjnych

Sobota – Uroczyste rozpoczęcie Misji Świętych.

Procesjonalne wejście z Paschałem i Biblią. Intronizacja Paschału i Biblii obok ołtarza, pozdrowienie wiernych i zapalenie Paschału ze śpiewem aklamacji – *Światło Chrystusa*.

Śpiew hymnu do Ducha Świętego, Liturgia Słowa i głoszenie orędzia misyjnego, błogosławieństwo słowem Bożym.

Niedziela – Nabożeństwo przyjęcia kopii Ikony Matki Bożej Nieustającej Pomocy. Wieczorem o godz. 20.00 Procesjonalne wejście z Ikoną M.B.N.P i umieszczenie jej obok zapalonego Paschału, który ma być widocznym znakiem przypominającym, iż Chrystus jest jedynym Światłem oświecającym ludzkie serca, a Maryja – pokorna Służebnica Pańska zasłuchana w Wolę Bożą obecna w Ikonie – przypominać ma o podobnej postawie potrzebnej każdemu z nas. Po umieszczeniu Ikony rozpoczyna się Apel Maryjny. Apel winien zawierać Liturgię Słowa, konferencję misyjną lub słowo medytacji ukazujące teologię Ikony M.B.N.P w kontekście celów i zadań Misji Ewangelizacyjnych oraz prośby o wstawienniczą opiekę Maryi podczas misji.

Poniedziałek – Droga Krzyżowa ulicami parafii.

Wieczorem po ulicach lub drogach parafii odbywać ma się nabożeństwo Drogi Krzyżowej. Powinno ono być bardzo dobrze przygotowane od strony organizacyjnej tak, by było ważnym przeżyciem podsumowującym drugi dzień Misji. Podczas Drogi Krzyżowej o ile to jest możliwe winien być niesiony krzyż misyjny, który na zakończenie może być umieszczony w pobliżu kościoła. Krzyż misyjny niesiony ulicami to symbol miłości Chrystusa do człowieka. Słowo wygłoszone na zakończenie Drogi Krzyżowej ma ukazać znaczenie krzyża w życiu wierzących oraz jego moc.

Wtorek – Nabożeństwo Pojednania.

Nabożeństwo to ma uświadomić wiernym istotę grzechu nie tylko w wymiarze indywidualnym ale również społecznym. Obrzęd pojednania we wspólnocie ma ukazać tajemnicę Bożego miłosierdzia i stać się znakiem a także czasem i miejscem pojednania z Bogiem i ludźmi. Ma także ukazać, iż istotą nawrócenia jest zwrócenie całej osoby ku Chrystusowi jako jednemu, w którym możemy doświadczyć zbawienia. Wieczorem Misyjna Szkoła Modlitwy.

Środa – Przyjęcie Jezusa Chrystusa jako swojego Pana i Zbawiciela.

W czasie Eucharystii uroczystość opowiedzenia się za Jezusem Chrystusem i przyjęcie Go jako swojego Pana i Zbawiciela.

Czwartek – Modlitwa o udzielenie darów Ducha Świętego.

Wieczorem czuwanie na modlitwie z Maryją. Rozważanie słowa Bożego dotyczącego Obietnicy Ojca – Zesłania Ducha Świętego oraz modlitwa o udzielenie darów Ducha Świętego wszystkim w parafii.

Piątek – Adoracja Najświętszego Sakramentu.

Cały dzień winno być wystawienie Najświętszego Sakramentu i adoracja. Wydaje się słusznym celebrowanie w tym dniu sakramentu pokuty będącego niejako owocem i dopełnieniem osobistego nawrócenia. Wieczorem szkoła modlitwy i uroczyste błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem.

Sobota – Nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy.

Wieczorem nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy. Kazanie ukazujące rolę Maryi w dziele zbawienia i jej miejsce w życiu Kościoła. Ewentualnie o północy uroczysta Eucharystia, na którą o ile to jest możliwe należałoby zaprosić kapłanów i osoby zakonne pochodzące z danej parafii. Przed Mszą Świętą czas czuwania organizowany przez różne stany w parafii.

Niedziela – Zakończenie etapu Profetycznego Przepowiadania.

W czasie Mszy Świętych głoszony jest cały kerygmat, który był przepowiadany w czasie misji, aby raz jeszcze słowo Dobrej Nowiny miało szansę dotarcia do tych zwłaszcza, którzy nie brali udziału w misyjnych spotkaniach.

Dodatkowa wyznaczona w niedzielę Eucharystia winna kończyć ten etap misji ewangelizacyjnych. Na tej Eucharystii winna dokonać się promocja nowych wspólnot powstałych w parafii. Promocji tej dokonuje, jeżeli jest obecny ks. biskup. Przed lub po Eucharystii uroczyste procesjonalne wyjście z Ikoną Matki Bożej pod krzyż misyjny; tu następują słowa zachęty do wierności Chrystusowi i ukazanie krzyża misyjnego jako świadka odnowy ludzkich serc i życia parafii. Poświęcenie obrazów Matki Bożej i krzyży przyniesionych przez wiernych, które mają stać się znakami potrzeby ciągłej odnowy człowieka i zachętą do modlitwy w rodzinach.

ks. Jacek Dubel CSSR

Ks. Jacek Dubel CSSR, rekolekcjonista, animator Szkoły Nowej Ewangelizacji. Mieszka w Toruniu.